

ברכות מא

היו לפניו מינין הרבה

	ר' יהודה	חכמים
	שבעת המינים קודם	איזה מהן שירצה
עולא - מחלוקת בשברכותיהן שוות אבל בשאין ברכותיהן שוות	מין שבעה עדיף	מין חביב עדיף
דברי הכל מברך על זה וחוזר ומברך על זה		

קושי: מיתבי: **היו לפניו צנון וזית - מברך על הצנון ופוסט את הזית!** – משמע שברכה על הצנון פוסט את הזית

תירוצ: הכא במאי עסקינן - כשהצנון עקר.

קושי על התירוצ: אי הכי, אימא סיפא; **רבי יהודה אומר: מברך על הזית, שהזית ממין שבעה;** לית ליה לרבי יהודה הא דתנן: **כל שהוא עיקר ועמו טפלה - מברך על העיקר ופוסט את הטפלה?** **המשך הקושי:** וכי תימא הכי נמי דלית ליה, והתניא: **רבי יהודה אומר: אם מחמת צנון בא הזית - מברך על הצנון ופוסט את הזית!**

תירוצ: לעולם בצנון עיקר עסקינן, וכי פליגי רבי יהודה ורבנן - במילתא אחריתי פליגי

הברייתא המקורית: היו לפניו צנון וזית - מברך על הצנון ופוסט את הזית. במה דברים אמורים - כשהצנון עיקר, אבל אין הצנון עיקר - דברי הכל מברך על זה וחוזר ומברך על זה; ושני מינין בעלמא שברכותיהן שוות - מברך על איזה מהן שירצה. רבי יהודה אומר: מברך על הזית, שהזית ממין שבעה. רבי יהודה אומר: מברך על הצנון ופוסט את הזית!	הברייתא בקריאה חדשה של הגמרא: היו לפניו צנון וזית - מברך על הצנון ופוסט את הזית. במה דברים אמורים - כשהצנון עיקר, אבל אין הצנון עיקר - דברי הכל מברך על זה וחוזר ומברך על זה; ושני מינין בעלמא שברכותיהן שוות - מברך על איזה מהן שירצה. רבי יהודה אומר: מברך על הזית, שהזית ממין שבעה.
--	--

פליגי בה רבי אמי ורבי יצחק נפחא;

מחלוקת בשברכותיהן שוות אבל בשאין ברכותיהן שוות - דברי הכל מברך על זה וחוזר ומברך על זה	אף בשאין ברכותיהן שוות נמי מחלוקת
--	-----------------------------------

קושי: בשלמא למאן דאמר בשברכותיהן שוות מחלוקת - שפיר, אלא למאן דאמר בשאין ברכותיהן שוות פליגי - במאי פליגי?

תירוצ: אמר רבי ירמיה: להקדים.

חיווק: דאמר רב יוסף ואיתימא רבי יצחק: כל המוקדם בפסוק זה מוקדם לברכה, שנאמר: **אֲרֵץ חֵטֵא וְשַׁעֲרָהּ וְאֶפֶן וְתַאֲנֶה וְרִמּוֹן אֲרֵץ זֵית וְשֶׁן וְכַפֹּר.**

דעה נגד הדעה בחיווק: ופליגא דרבי חנן, דאמר רבי חנן: כל הפסוק כולו לשיעורין נאמר.

חטא - דתנן: הנכנס לבית המנוגע וכליו על כתפיו וסנדליו וטבעותיו בידיו - הוא והן טמאין מיד; היה לבוש כליו, וסנדליו ברגליו, וטבעותיו באצבעותיו - הוא טמא מיד, והן טהורין עד שישהא בכדי אכילת פרס, פת חטין ולא פת שעורין, מיסב ואוכלן בלפתן.

שעורה - דתנן: עצם כשעורה מטמא במגע ובמשא, ואינו מטמא באהל.

זפן - כדי רביעית יין לנזיר.

תאנה - כגורגרת להוצאת שבת.

רמון - כדתנן: כל כלי בעלי בתים שיעורן כרמונים.

אֲרֵץ זֵית וְשֶׁן - אמר רבי יוסי ברבי חנינא: ארץ שכל שיעוריה כזיתים.

קושי: כל שיעוריה סלקא דעתך? והא איכא הנך דאמרן!

תירוצ: אלא: ארץ שרוב שיעוריה כזיתים.

כַּפֹּר - ככותבת הגסה ביום הכפורים.

קושי על רב יוסף ואיתימא רבי יצחק : ואידך? הני שיעורין בהדיא מי כתיבי?
תירוץ : אלא מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא.

הביאו לפניהם תאנים וענבים בתוך הסעודה

רב הונא ורב נחמן	טעונים ברכה לפניהם ואין טעונים ברכה לאחריהם
רב ששת	טעונין ברכה בין לפניהם בין לאחריהם, שאין לך דבר שטעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו אלא פת הבאה בכסנין בלבד.
רב פפא	דברים הבאים מחמת הסעודה בתוך הסעודה - אין טעונים ברכה לא לפניהם ולא לאחריהם, ושלא מחמת הסעודה בתוך הסעודה - טעונים ברכה לפניהם ואין טעונים ברכה לאחריהם; לאחר סעודה - טעונים ברכה בין לפניהם בין לאחריהם.

רב ששת כנראה חולק על ר' חייא שאמר : פת פוטרת כל מיני מאכל ויין פוטר כל מיני משקים.